

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **O. R.**, státní příslušnost X, PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2014, čj. OAM-134/ZA-ZA08-K01-2014, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 30. 4. 2014 žalovaný správní orgán rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žadatelce, ve výroku rozhodnutí odkázal na ust. §§ 12 – 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění. Podáním žaloby se žalobkyně domáhala přezkoumání správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí, uváděla, že je založeno na nesprávném posouzení skutkového stavu a procesním postupu žalovaného. Došlo, dle jejího přesvědčení, k porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jako důvod své žádosti žalobkyně uvedla aktuální bezpečnostní situaci v podobě začínajícího válečného konfliktu. Žalobkyně spatřuje důvody žádosti převážně v ekonomické situaci na Ukrajině, resp. ve vůli vyhnout se tamnímu pobytu z důvodu špatné životní úrovně a ekonomické situace. Tamní situace se vyvíjí každým dnem a zprávy, které byly podkladem pro vydání rozhodnutí, již nejsou aktuální. Správní orgán situaci na Ukrajině bagatelizuje a žádost žalobkyně posoudil za nezpůsobilou pro kladné rozhodnutí jen z důvodů ekonomických, v čemž žalobkyně spatřuje nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Žalobkyně má v ČR

druha, se kterým žije ve společné domácnosti, v této souvislosti odkazuje na Úmluvu o základních lidských právech a svobodách – právo na rodinný a soukromý život, k této úmluvě se ČR připojila a jejím porušením dochází k porušení mezinárodního závazku. Vycestování by znamenalo pro žalobkyni vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Žalovaný neprovedl žádné dokazování ke svému závěru, že žalobkyně může se svým partnerem realizovat společné soužití v zemi jejich státní příslušnosti, čímž došlo opět k porušení zásady zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán se k žalobním námitkám vyjádřil písemně dne 1. 7. 2014, uvedl, že s nimi nesouhlasí a považuje je za neopodstatněné. Žalovaný vzal při svém rozhodování v úvahu skutečnosti, zjištěné v průběhu správního řízení, shromáždil aktuální informace o situaci v zemi původu žalobkyně, ta měla možnost se s nimi seznámit, vyjádřit se k nim, i navrhnout jejich doplnění. Uvedla však pouze, že na zdejším území pobývá bez problémů 6 let, na Ukrajině začíná pomalu válka a chtěla by do ČR přivést i svého syna, který žije na Ukrajině. Správní orgán je přesvědčen, že skutkový stav zjistil dostatečně, v odůvodnění podrobně popsal, proč neshledává žalobkyni přdestřené důvody žádosti za relevantní pro udělení mezinárodní ochrany, situace na Ukrajině mu je známa jak z všeobecně dostupných informačních zdrojů, tak rovněž z konkrétních písemných podkladů, zařazených do spisu. Shrnl zjištěnou situaci a dostatečně odůvodnil, proč ji nelze považovat za odpovídající azylově relevantnímu pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Stejně tak žalovaný nepominul žalobkyni tvrzené problémy nedostatku pracovních příležitostí a vysokých nákladů na bydlení. Tyto skutečnosti však dopadají tíživě na většinu ukrajinských státních příslušníků a v případě žalobkyně nebylo zjištěno, že by takové potíže byly namířeny proti ní s cílem postihnout ji ve smyslu § 12 zákona o azylu. Co se týče ekonomické situace země původu, žalovaný odkazuje na konstantní judikaturu, dle níž tato není azylově relevantní v žádosti o mezinárodní ochranu, žádné specifické okolnosti pak u žalobkyně v tomto směru zjištěny nebyly. Ve vztahu k ust. § 14a) zákona o azylu pak žalovaný situaci posoudil na str. 7 svého rozhodnutí, navzdory aktuálně složité bezpečnostní situaci na jihu a východě země však správní orgán poukázal na možnost přestěhování se na západ země, kterou obyvatelstvo z oblastí vystavených zvýšenému bezpečnostnímu riziku využívá. Žalobkyně takovou situaci nastolenu nemá, neboť pochází z Ternopilské oblasti na západě Ukrajiny, kde žijí i její příbuzní – syn u její matky. Ani tak však žalovaný ke dni vydání svého rozhodnutí nemohl aktuálně situaci na Ukrajině posoudit jako mezinárodní či vnitřní ozbrojený konflikt ve smyslu ohrožení skutečným nebezpečím vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalobkyni namítaný rozpor s mezinárodními závazky ČR žalovaný neshledal, zde odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu v otázce posuzování samotné existence rodinných vazeb a jejich vztahu k důvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu. Nadto pak poukázal na ukrajinskou státní příslušnost partnera žalobkyně, o níž se zmínila ve svém vyjádření z 15. 12. 2013 v rámci řízení o správním vyhoštění. Na str. 21 spisu pak žalobkyně mj. uvedla, že případné vyhoštění pro ni nebude znamenat nepřiměřený zásah do jejího soukromého života, nemá zde žádné závazky či vazby a nejsou jí známy žádné důvody pro případné nevycestování. Čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod neobsahuje povinnost respektovat volbu párů ohledně země jejich trvalého pobytu, žalobkyně má možnost v budoucnu při splnění podmínek zákona o pobytu cizinců legalizovat zdejší pobyt svůj i svého syna. Postup

při zohlednění nových skutečností bezpečnostního rázu v zemi původu upravuje např. rozhodnutí NSS ze dne 18. 3. 2014 – čj. 2 Azs 19/2013, či 2 Azs 23/2013 ze dne 11. 2. 2014, či 3 Azs 29/2013 ze dne 2. 4. 2014. Žalovaný je přesvědčen, že k namítaným pochybením nedošlo a navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu plyne, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 1. 4. 2014, uvedla, že je státním občanem Ukrajiny, téže národnosti, nar. 1. 8. 1983, svobodná. Rodiče, dva sourozenci a syn žijí na Ukrajině v obci Ternopil. Její partner Volodymyr Misterman žije spolu s ní v Čelákovících. Žalobkyně je řecko-katolického vyznání, má základní vzdělání, dosud pracovala jako prodavačka. Poprvé pobývala v ČR v letech 2008 – 2009, nyní je zde od července 2011. Jako důvod opuštění Ukrajiny uvedla, že tam není práce a není za co bydlet. Chtěla by zde zůstat, na Ukrajině začíná válka, bojí se domů, chtěla by bydlet zde se synem. Přítel si žádá o trvalý pobyt. Žalobkyně přicestovala s cestovním pasem a povolením k dlouhodobému pobytu. Dne 1. 4. 2014 provedl správní orgán s žalobkyní řádný pohovor, při němž uvedla, že vlast opustila, neboť tam není práce a vše je drahé. Problémy tam žádné neměla, poprvé odjela v lednu 2008, vrátila se na Ukrajinu porodit syna a následně se v červenci 2011 vrátila do ČR. Měla dlouhodobé vízum, ale neobdržela jeho prodloužení, policie jí dala výjezdní vízum. Na Ukrajinu se žalobkyně vrátit nechce, začíná tam válka, v ČR pobývá již 6 let, má zde přítele a chce sem vzít i syna. Přítel pracuje v Čelákovících, dělá na litině, rodiče na Ukrajině jsou v důchodu, sestra pracuje, bratr je doma. Syn žije u matky žalobkyně. Dále žalobkyně uvedla, že na Ukrajině nemá kde bydlet, je tam vše drahé, nevydržela by tam. Správní orgán měl dále k dispozici Protokol o vyjádření žalobkyně jako účastníka správního řízení o správním vyhoštění ze dne 15. 12. 2013, z něhož plyne, že žalobkyně byla kontrolována hlídkou OPKPE na ubytovně Grotor v Čelákovících, bylo zjištěno, že pobývá na území ČR bez platného povolení k pobytu. Vypověděla mj., že jí klient sdělil, že jí zařídí za určitý obnos prodloužení víza, žila v dojmu, že je vše v pořádku, ale nebylo tomu tak. Dne 13. 1. 2014 bylo vydáno závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobkyně ve smyslu zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, které je dle § 120a možné. Žalobkyně byla dne 28. 4. 2014 seznámena s podklady žalovaného, které jsou též součástí správního spisu a které žalovaný uvedl na str. 2 a 6 napadeného rozhodnutí. Žalobkyně uvedla, že nežádá žádné doplnění těchto podkladů, na Ukrajině začíná válka, má tam malého syna, kterého by si ráda přivezla do ČR.

Soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání, se souhlasem účastníků řízení, v souladu s ust. § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s. Napadené výroky rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Žalobkyně namítala v žalobě, že rozhodnutí žalovaného není založeno na řádně a úplně zjištěném skutkovém stavu její věci, neboť argumentuje pouze špatnou ekonomickou situací na Ukrajině, ač žalobkyně v průběhu řízení poukazovala na rozvíjející se válečný stav v zemi. Jako pochybení žalovaného pak spatřuje i to, že nedošlo k řádnému zhodnocení jejího soukromí a práva na rodinný život, garantovaného mezinárodní úmluvou. K možnému společnému soužití žalobkyně s jejím partnerem na Ukrajině nebylo provedeno žádné dokazování. Žalobkyně

namítala hrozbu vážné újmy dle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu v případě jejího vycestování, tuto však nijak blíže nekonkretizovala. Po přezkoumání věci soud konstatuje, že namítaná pochybení ve věci nezjistil. Soud shora uvádí znění příslušných ustanovení zákona o azylu, prostřednictvím nichž se lze adekvátně domáhat udělení mezinárodní ochrany jako žadatel, jemuž hrozí některé z popsaných nebezpečí či pronásledování. V případě žalobkyně je z výše uvedených skutečností jasně patrné, že v průběhu správního řízení nesdělila žádný moment, z něhož by bylo možné usoudit, že byla v zemi původu jakkoliv politicky činná, tedy, že by mohla pociťovat jakékoliv obavy z možného pronásledování za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Rozhodnutí žalovaného tuto skutečnost posuzuje správně, v souladu s citovaným ustanovením.

V dalším proto žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 30. 4. 2014 zkoumal, zda ve věci žalobkyně byla naplněna podstata ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, jak jeho znění rovněž výše uvedeno. Žalovaný popsal současný vývoj na Ukrajině, který vedl k zhoršování bezpečnostní situace na jihu a východě země, nicméně uzavřel, že tento místně omezený konflikt žádným způsobem nenaplňuje ani podmínky ust. § 12b cit. zákona, ani nebezpečí vnitřního ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu a soud zde doplňuje, že posledně citovaný problém rozhodně nebyl naplněn po celou dobu trvání ozbrojených střetů v ostatním území země, tedy, oblast celé západní Ukrajiny byla mimo jakékoliv nebezpečí. Soud tak musel dát hodnocení žalovaného za pravdu. Příklad a tvrzení žalobkyně nelze uzavřít jinak, než jako snahu o legalizaci zdejšího pobytu v období, kdy bylo policejní kontrolou zjištěno, že její současný pobyt již nemá legální podklad a bylo rozhodováno o jejím správním vyhoštění. Taková situace je již však dlouhodobě judikována, a to např. rozhodnutími Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, čj. 4 Azs 129/2005, čj. 7 Azs 138/2004 ze dne 30. 6. 2004, 4 Azs 47/2003 ze dne 22. 1. 2004, z nichž je zcela patrné, že situace žalobkyně nemůže být hodnocena jako azylově relevantní. Žalobkyní uváděné problémy ekonomické a bytové nouze nelze podřadit pod žádný, zákonem o azylu citovaný moment, a není jím ani uváděné partnerství s přítelem, a již vůbec ne v souvislostech, namítaných ve spojitosti s Úmluvou o základních právech a svobodách. Soud je přesvědčen, že žalovaný tuto realitu velmi seriózně vyjádřil na str. 4 a 5 svého rozhodnutí ve věci. Podklady žalovaného soud považuje za dostatečné, vyrovnané a objektivní, žalobkyně s nimi byla v souladu se správním řádem seznámena a nenamítala žádnou potřebu jejich doplnění, sama žalobkyně žádné provedení důkazů neiniciovala. Pokud pak žalobkyně věděla o důkazních prostředcích, které by mohly přinést jakékoliv informace o nemožnosti sdílení společného života s přítelem na Ukrajině, měla možnost je uplatnit v průběhu řízení, toto však neučinila a soudu ani po žalobních námitkách není jasné, jaké skutečnosti mohla mít žalobkyně na mysli, na tuto žalobní námitku tak nemohl žádným způsobem reflektovat.

Podmínky ust. § 13 zákona o azylu v dané věci naplněny nejsou a pro zhodnocení důvodů, hodných zvláštního zřetele v rozsahu ust. § 14 tohoto zákona, měl žalovaný zcela dostatečné podklady.

K námitce žalobkyně, že jí hrozí vážná újma dle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu již se soud vyslovil, tedy, žalobkyně tuto námitku nijak blíže nespecifikovala, po seznámení se se zněním žalobou napadeného rozhodnutí a s průběhem správního řízení naopak soud musí konstatovat, že správní orgán se případnými překážkami

vycestování žalobkyně zabýval velmi podrobně na str. 6 – 8 svého rozhodnutí, s jeho zhodnocením věci se soud ztotožňuje a v současné době uvádí, že pokud žalobkyně pochází ze západní Ukrajiny, kde žijí její příbuzní, zejména její matka s jejím synem, navrácení žalobkyně do místa dřívějšího pobytu neznamenal žádné znaky azylově relevantního ohrožení ani v době rozhodování žalovaného, a nejsou přítomny ani v současnosti.

Soud je tak po přezkoumání případu žalobkyně plně přesvědčen, že žalovaný žádným způsobem nepochybil ani v průběhu správního řízení, ani při vydání žalobou napadeného rozhodnutí, proto krajský soud, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný správní orgán náhradu nákladů řízení nevyčísil.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 11. května 2015

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně